

John Bunyan
Kristityn
Vaellus

Kristityn vaellus

*Käy sisään, olet voittava
ikuisen, kirkkaan kunnian!*

Englanninkielinen alkuperäisteos:

John Bunyan, *Pilgrim's Progress*, 1678, Expanded Version 1681.

Käännös: © S. Perälä 2026, 3. tarkistettu painos.

Kustantaja: BoD · Books on Demand, Mannerheimintie 12 B, 00100

Helsinki, bod@bod.fi

Valmistaja: Libri Plureos GmbH, Friedensallee 273, 22763 Hampuri,

Saksa

ISBN: 978-952-80-7543-1

KRISTITYN VAELLUS
ELI
PYHIINVAELTAJAN ETENEMINEN
TÄSTÄ MAAILMASTA
SIIHEN, JOKA ON TULEVA.

Kerrottuna
vertauskuvallisina unikuvina,
joissa näytetään,
miten Kristitty lähtee matkaan,
hänen vaarallinen vaelluksensa
ja
turvallinen saapumisensa
tavoiteltuun maahan.

Kirjoittanut John Bunyan.

LONTOO 1681

Olen puhunut vertauskuvin. Hoosea 12:10.

Sisällys

Sisällys	6
Suomentajan alkusanat.....	8
Kirjoittajan apologia	9
1. Pako Tuhon Kaupungista	15
2. Omapäinen ja Myötäilevä lähtevät käännyttämään Kristittyä takaisin ...	18
3. Kristityn ja Myötäilevän keskustelu.....	21
4. Toivottomuuden Suo	23
5. Kristitty kohtaa Mr. Maailman Viisaan	26
6. Kristitty hakeutuu Eettisyyden Kylään	30
7. Kristitty saapuu ahtaalle portille.	36
8. Kristitty Selittäjän talolla	40
9. Kristitty vapautetaan taakastaan.....	51
10. Yksinkertainen, Laiska ja Luulottelija.	53
11. Kaavoihin Kangistunut ja Tekopyhä	55
12. Vaikeuden Kukkula	58
13. Kristitty kohtaa Pelokkaan ja Luottamuspulan, paperirulla kateissa	60
14. Leijonat	64
15. Linna Ihana	65
16. Taistelu Apollyonin kanssa	77
17. Kristitty Kuoleman Varjon Laaksossa.....	83
18. Kristitty tavoittaa Uskollisen, keskustelu.....	89
19. Kristitty ja Uskollinen keskustelevat Puheliaan kanssa	99
20. Evankelista puhuttelee pyhiinvaeltajia.....	113
21. Pyhiinvaeltajat markkinakaupungissa.....	116
22. Toiveikas ja Kristitty matkaystäviksi, Oma Etu liittyy seuraan	129
23. Hopeakaivos.....	139

24. Monumentti	142
25. Virran rantamaat, Jättiläisen linna	145
26. Ihanat Vuoret, paimenet.....	156
27. Tietämättömän kohtaaminen.....	161
28. Luopio.....	163
29. Vähäuskoinen	164
30. Mielistelijä	174
31. Ateisti.....	177
32. Lumottu Maa alkaa, Kristitty ja Toiveikas keskustelevat	180
33. Lopputaival Lumotulla Maalla, keskustelu Tietämättömän kanssa	190
34. Liittomaa.....	204
35. Sillaton virta	206
36. Perille pääseminen.....	210
37. Tietämättömän matkan pää	215
38. Päätössanat	216
39. Kristityn vaelluksen suosio.....	217

Suomentajan alkusanat

Englantilainen John Bunyan (1628–1688) koki herätyksen ja uskoontulon. Hän toimi Bedfordin itsenäisen baptistiseurakunnan maallikkosaarnaajana ja teki saarnamatkoja laajoille alueille. Kun valtio ja kirkko kielsivät itsenäisen uskonnollisen toiminnan, hän jatkoi silti saarnaamistaan öisin ja salaisissa paikoissa. Tästä syystä hän joutui vankilaan yhteensä kahdeksitoista vuodeksi. Siellä hän paneutui Raamatun tutkimiseen ja kirjojen kirjoittamiseen. John Bunyanin aikana esiintyi monia hengellisiä virtauksia ja aatesuuntia. Nämä näkyvät Kristityn vaellus -kirjan henkilöinä ja paikkoina.

Kaikki hänen noin kuusikymmentä kirjaansa löytyvät englanniksi netistä. Bunyanin kirjoja painetaan, tuotetaan e-kirjoina, äänikirjoina, pistekirjoina ja videoina monilla kielillä.

John Bunyanin kirja *Pilgrim's Progress*, Kristityn vaellus, ilmestyi Lontoossa vuonna 1678 ja täydennettynä versiona 1681, johon tämä suomennos perustuu. Bunyan ohjaa lukijaa Herran Jeesuksen Kristuksen evankeliumin vastaanottamiseen uskossa, se on hänen sanomansa ydin.

Suomennoksessa on haluttu tuoda tarkasti ja selkeästi esiin, mitä Bunyan on todella sanonut ja tarkoittanut. Lainaukset Raamatusta on otettu Suomen evankelisluterilaisen kirkon kirkkoraamatuista eri vuosilta ja Suomen tunnustuksellisen luterilaisen kirkon tarkasta ja ansiokkaasta raamatunkäännöksestä STLK 2017. Mikäli näistä ei ole löytynyt riittävää vastaavuutta Bunyanin käyttämään Kuningas Jaakon käännökseen KJV 1611, on suomennettu suoraan siitä, asia mainiten.

Alaviitteet, jos toisin ei mainita, ovat John Bunyanin omia mariginaalihuomautuksia.

Tampereella tammikuussa 2026

Sirkka Perälä

Kirjoittajan apologia

Kun otin kynän käteeni kirjoittaakseni tämän kirjan, en aavistanut, että kirjoittaisin tämän pikku kirjan tällä tyylillä. Ei, olin hahmotellut toista tapaa, mutta päädyinkin käyttämään tätä tyylilajia. Näin se tapahtui: Kirjoittaessani pyhien tiestä ja matkasta tänä meidän nykyisenä evankeliumin päivänämme huomasin yhtäkkiä käyttäväni vertauskuvallisuutta. Kirjoitin heidän tiestään ja kulkemisestaan kohti kunniaa käyttäen kahtakymmentä vertauskuvaa. Sen tehtyäni mieleeni tuli toiset kaksikymmentä vertauskuvaa lisää, uusia pulpahteli mieleeni jatkuvasti. Kielikuvia sinkoili kuin kipinöitä tulesta. Silloin tuntui siltä, että kaikki leviää käsiin eikä aloittamastani kirjasta tule ikinä mitään. Totesin, että minun on koottava ajatukseni, ja tein niin. Vielä siinä vaiheessa en suunnitellut, että kynänjälkeni tulisi koko maailman eteen tässä muodossa. En käsittänyt, mitä olin tekemässä. Päämääräni ei ollut miellyttää lähimmäistäni, ei, se ei ollut päämääräni, minä kirjoitin omaksi ilokseni.

Tein tämän kirjoitelmani vapaa-ajallani. Uppoutumalla kirjoittamiseen halusin vain irtautua mieltäni piinaavista synkistä ajatuksista. Niinpä laskin kynäni paperille iloissani, ja pian oli mustaa valkoisella. Menetelmäni oli kirjoittaa ajatukseni sanoiksi sellaisina kuin ne tulivat mieleeni. Näin syntyi tämä laaja kokonaisuus, jonka nyt tässä näet.

Kun olin saanut kaiken valmiiksi, näytin tätä muille, jotta näkisin, tuomittaisiinko se vai pidettäisiinkö sitä oikeana. Toiset sanoivat, että antaa sen jäädä eloon; toiset taas toivottivat sille kuolemaa. Jotkut sanoivat: John, painata se; toiset sanoivat: älä painata. Jotkut sanoivat, että siitä koituu hyvää, toiset sanoivat, että ei koidu. Olin kahden tulen välissä enkä tiennyt, mitä olisi paras tehdä. Lopulta ajattelin: koska mielenne ovat näin jakaantuneet, aion ratkaista asian painattamalla tämän.

Tuumailin: toiset haluaisivat tämän kirjapainoon, toiset eivät. Siksi katsoin hyväksi testata, kumpi neuvo olisi paras. Mietin, että jos en nyt painata kirjaani, epään halukkailta mahdollisuuden nauttia siitä ja

saada siitä suurta iloa itselleen. Niille, jotka eivät olleet kirjani levittämisen kannalla, sanoin: En halua, että pahennutte tähän asiaan. Koska veljenne ovat tähän mieltyneet, älkää tuomitko ennalta. Jos ette halua lukea sitä, olkaa lukematta. Toisille maistuvat lihapalat, toisille luut. Puhuttelin heitä tyynnyttellen ja toin tutkittavaksi seuraavanlaisen kysymyksenasettelun:

Enkö voi kirjoittaa tällä tyyllillä, tätä menetelmää käyttäen, tarkoittaen sinun parastasi? Miksi en voisi?

Tummat pilvet tuovat vettä, valkeat eivät. Olkootpa pilvet tummia tai valkeita, jos ne antavat hopeiset pisaransa maalle, maa kiittää kumpaakin. Se tuottaa satoa ja arvokasta hedelmää kummankin pilven avulla; maa ei erottele, mistä se vesi tulee. Maan hedelmässä vedet yhdistyvät, kukaan ei näe hedelmästä, millaisen pilven vettä se on saanut. Kuiva maa janoaa sadetta, mutta jos maa on vettä täynnä, se oksentaa molempien pilvien vedet suustaan ulos ja mitätöi niiden siunaukset.

Katso, miten kalastaja pyytää kalaa; mitä keinoja ja välineitä hänellä on? Katso, miten hän käyttää kaikkia kalastustaitojaan, hänellä on rysät, siimat, onget, koukut ja verkot. Silti löytyy kaloja, jotka eivät käy mihinkään pyydykseen, niitä ei saa koukulla, siimalla, rysällä, verkolla eikä millään kalastusvälineellä. Sellaiset kalat täytyy ottaa kiinni käsin, muuten ne jäävät saamatta.

Linnustaja metsästää saalistaan lukemattomin tavoin. Hänellä on pyssy, verkot, ansalangat, lamppu ja kello. Linnustaja ryömii, rientää ja vaanii paikoillaan. Kuka voisi kertoa, mitä kaikkea hän tekee linnustaessaan? Kuitenkaan hänestä ei tule sellaista mestaria, joka onnistuisi saamaan jokaisen haluamansa linnun. Vaikka hän puhalttaa pilliin ja viheltää, lintu karkaa pois.

Jos sammakon päästä tai osterin kuoren sisältä voi löytää helmen, eli jos voi löytää uskomattoman mitättömistä paikoista jotakin kultaakin kalliimpaa, kukapa ei alentuisi tarkistamaan olettamistaan paikoista, mitä niistä voisi löytyä?

Pikku kirjaani ei ole liitetty maalattuja kuvia, joten sen kysyntä ei johdu siitä, että joku haluaisi sieltä yhden kuvan, joku muu taas

toisen kuvan. Sen sisältö ei ole tyhjänpäiväistä mielikuvituksen tuotetta vaan paljon arvokkaampaa.

– Niin, en ole täysin tyytyväinen siihen, että oikeamielisesti suoritettun tarkastelun ja koettelun jälkeen kirjasi hyväksytään.

– Mistä syystä? Onko kirjani pimeä vai mitä?

– Se on fiktiota.

– Entä sitten? Jotkut ovat käyttämällä fiktiivisiä ja yhtä pimeitä sanoja kuin minä saaneet totuuden loistamaan sädehtien.

– Se ei ole luotettava, koska se ei ole lujalla pohjalla.

– Miten niin? Kerro, mitä on mielessäsi.

– Heikko hukkuu sanoihisi, vertauskuvat sokeuttavat meidät.

– Kun kirjoitetaan ihmisille Jumalan Sanaan pohjautuen, kirjoitus on silloin lujalla pohjalla. Tekeekö minut epäluotettavaksi se, että käytän vertauksia? Eikö Jumalan laki ja evankeliumi ole kauan sitten tuotu meille käyttäen malleja, varjokuvia ja vertauksia? Ei kukaan tervehenkinen ihminen maan päällä pidä kyseistä esitystapaa vääränä, ellei hän halua vastustaa kaikkein korkeinta viisautta. Ei, vaan hän haluaa nöyrästi selvittää, mitä Jumala puhuu hänelle näiden sanojen myötä: vaarnat ja silmukat; vasikat, lampaat, hiehot ja oinaat; linnut, yrtit ja karitsan veri. Onnellinen on se, joka löytää niihin sisältyvän valon ja armon.

Älä päättelee liian hätiköidysti, että olen taitamaton ja puhun sellaista, mikä ei pidä paikkaansa. Ei kannata uskoa todeksi kaikkea todelta vaikuttavaa eikä halveksien torjua kaikkea vertauskuvallisesti esitettyä. On vaara, että omaksumme helposti kaikkea kovin vahingollista ja riistämme itseltämme mahdollisuuden saada sieluumme kaikkea hyvää.

Pimeät ja hämärät sanani kätkevät sisäänsä totuuden niin kuin aarrekammiot kultan. Profeetat esittivät totuuden käyttäen monia vertauskuvia. Kristus ja hänen apostolinsa toimivat samoin, he pukivat totuuden vertauskuviksi kuten voit selkeästi havaita.

Pelkään sanoa, mutta Pyhä Kirja, joka tyyleineen ja esitystapoineen ylittää kaiken ymmärryksemme, on kauttaaltaan täynnä tällaista (pimeää kuvakieltä ja allegoriaa). Kuitenkin se hohtaa ja loistaa valoa, sen valonsäteet muuttavat pimeimmän yömmä päiväksi.

Kirjaani hyljeksi katsokoon omaa elämäänsä, siitä hän on löytävä pimeämpiä rivejä kuin kirjastani. Tiedostakoon hän myös, että parhaimpaankin, mitä hänellä on, kätkeytyy pahempaa kuin mitä kirjastani löytyy. Uskallan lyödä vetoa kertoimella kymmenen, että puolueettomat ihmiset arvioivat kirjoittamani paremmaksi kuin hänen valheensa, vaikka ne olisivat hopealippaassa.

Kapalovaatteisiinkin puettu totuus valaisee ymmärrystä, selkeyttää käsityskykyä, saa aikaan oikeamielisyyttä ja tahtoa toimia oikein ja totuudenmukaisesti. Muistiin ja mieleen painettu totuus ohjaa meitä tekemään oikeita ratkaisuja ja näin selvittämään vaikeatkin tilanteet.

Paavali neuvoi Timoteusta käyttämään terveellisiä sanoja mutta välttämään ämmien juttuja. Kunnioitettu Paavali ei silti missään kohdin kiellä käyttämästä vertauskuvia; niihin on kätkeytynä kultaa, helmiä ja kalliita jalokiviä, joita kannattaa niistä kaivella mitä huolellisimmin.

Oi, sinä Jumalan ihminen, salli minun vielä sanoa pari sanaa. Oletko pahentunut? Toivotko, että olisin pukeut esittämäni asiat toiseen asuun tai ilmaissut ne selkeämmin?

Salli minun vielä tuoda esille kolme näkökohtaa, sen jälkeen jätän itseni ja asiani minua parempien haltuun (kuten kohtuullista on).

Ensiksi. En koe menettelytapaa kielletyksi. En käytä sanoja väärin, en vääristele asioita enkä tee lukijoille vääryyttä. En käytä kuvakieltä tai vertauksia taidottomasti. Haluan edistää totuutta kaikin tavoin. Olen seurannut niiden esimerkkiä, jotka ovat sanoineen ja toineen olleet Jumalalle otollisempia kuin kukaan nykyisin elävä ihminen.

Onko tämä kiellettyä? Ei voi olla. Näin menetellen olen ilmaissut mitä mielessäni on ollut, olen tuonut sinulle julki sitä, mikä on kaikkein korkeinta ja arvokkainta.

Toiseksi. Olen huomannut, että miehet, jotka ovat korkeita kuin puut, kirjoittavat dialogeja, eikä heitä sen takia halveksita. Mutta jos he vääristelevät totuutta, olkoot kirjoitustaitoineen kirottuja. Saakoon totuus kohdistua sinuun ja minuun vapaasti, sillä tavoin kuin Jumala parhaaksi näkee. Sillä kuka muu kuin Hän, joka opetti meidät ensiksi kyntämään, osaisi ohjata mielemme ja kynämme kirjoittamaan Hänen käsialaansa? Hän johtaa meidät tavallisten asioiden kautta taivaallisiin.

Kolmanneksi. Olen havainnut monia tämän tyyllisiä kirjoituksia Pyhässä Kirjassa. Yhdellä asialla kuvataan toista. Siksi minäkin voin sitä tapaa käyttää himmentämättä totuuden kultaisia säteitä. Tällä tavoin totuus saadaan sädehtimään kirkkaana kuin päivä.

Nyt, ennen kuin lasken kynän kädestäni, näytän sinulle, mitä hyödyt kirjastani. Sen jälkeen luovutan kirjani sekä sinun käsiisi että Hänen käsiinsä, joka kaataa vahvan ja nostaa heikon pystyyn.

Tämä kirja piirtää silmiesi eteen ikuista palkintoa tavoittelevan miehen. Se näyttää, mistä hän lähtee ja mihin hän menee; mitä hän tekee ja mitä ei. Se näyttää, miten mies kiiruhtaa ja juoksee, kunnes saavuttaa kunnian portin.

Kirja kertoo myös niistä, jotka näyttäisivät pyrkivän saamaan ikuisen elämän ja kruunun mutta luovuttavat kesken ja kuolevat tyytymättöminä. Saat lukea, miksi heille käy niin.

Kirja tahtoo saattaa sinut matkaan. Jos ymmärrät sen ohjeet ja suostut seuraamaan niitä, se opastaa sinut pyhään maahan.

Kirja tahtoo muuttaa passiivisen aktiiviseksi ja saada sokean näkemään ihania asioita.

Haluatko jotakin erityisen hyödyllistä? Haluaisitko nähdä totuuden tarussa?

Oletko unohtavainen? Haluaisitko muistaa kaiken uudenvuodenpäivästä vuoden loppuun? Lue siis fantasiani. Sen kielikuvat tarttuvat mieleesi kuin takiaiset, ne voivat toimia lohduttajinasi, kun olet apua vailla.

Kirjani kielimaailma dialekteineen eli vuoropuheluineen voi vaikuttaa välinpitämättömien mieleen. Sisältö voi näyttää uudenlaiselta, mutta se on kuitenkin ihan samaa vanhaa: tervettä ja raitista evankeliumia.

Haluaisitko kirmata murheen alhosta onnen kukkuloille menemättä sekaisin? Tahtoisitko lukea arvoituksia ja niiden selityksiä? Haluaisitko uppoutua mietiskelyyn?

Haluatko aina nirsoillen valita, mikä lihapala kelpaa syötäväksesi? Eikö mikään kelpaa, vaan valitset niin, että tulet näkemään miehen pilvissä ja kuulet hänen puhuvan sinulle?

Haluaisitko nähdä unen valveilla ollessasi? Haluaisitko samalla hetkellä sekä nauraa että itkeä? Haluaisitko kadottaa itsesi saamatta vahinkoa ja löytää itsesi uudelleen ilman taikakeinoja? Haluaisitko lukea omasta itsestäsi ja tietämättömyydestäsi ja samoilta riveiltä saada tiedon, oletko autuas ja siunattu vai etkö ole?

Siispä tule tänne ja laita kirjani pääsi ja sydämesi kanssa yhteen.

John Bunyan.

1. Pako Tuhon Kaupungista

Kulkiessani tämän maailman erämaan halki pysähdyin lepäämään paikkaan, jossa oli luola.¹ Kävin makuulle nukkumaan ja nukkuessani näin unen. Katso, unessani näin ryysyihin pukeutuneen miehen seisovan tiettyssä paikassa kääntäneenä kasvonsa pois päin kodistaan. Miehellä oli kirja kädessään ja raskas taakka selässään. (Jes. 64:6; Luuk. 14:33; Ps. 38:4; Hab. 2:2) Katselin miestä ja näin hänen avaavan kirjan ja lukevan sitä. Lukiessaan kirjaa hän itki ja vapisi. Kohta hän ei enää pystynyt hillitsemään itseään, vaan hän puhkesi valittaen huutamaan: – Mitä minun pitää tehdä? (Ap. t. 16:30,31; Ap. t. 2:37)

Tuskissaan hän meni kotiinsa ja yritti pysyä rauhallisena niin kauan kuin suinkin, jotta hänen vaimonsa ja lapsensa eivät huomaisi hänen ahdistustaan. Mutta hän ei pystynyt kätkemään yltyvää tuskaansa ja ahdistustaan kauan. Kohta hänen täytyi avautua vaimolleen ja lapsilleen. Hän purki sydäntään heille sanoen: – Voi, rakas vaimoni ja te, rakkaat lapseni, jotka rakastatte minua! Minä näännyn raskaan taakkani alle. Lisäksi olen saanut varman tiedon, että kaupunkimme on syttyvä palamaan taivaan tulesta. Siinä kauheassa tulipalossa se tuhoutuu kokonaan. Silloin me, koko perhe, sinä, minä ja lapsikultamme, saamme surkean lopun, jos emme löydä tietä pakoon pelastuaksemme. Tällä hetkellä ei pelastumismahdollisuutta näy.

Perhe tyrmistyi hänen sanoistaan. Ei siksi, että he olisivat uskoneet hänen puhuvan totta, vaan he luulivat hänen menneen päästään sekaisin. Kun ilta tuli, he laittoivat hänet kiireesti petiin toivoen, että nukkuminen selvittää hänen päänsä. Mutta hänen päivällä kokemansa tuska jatkui yötä myöten. Hän ei nukkunut vaan huokaili ja itki. Aamulla perhe tiedusteli häneltä, miltä olo nyt tuntuu.

Mies vastasi, että aina vain pahemmalta tuntuu. Hän yritti puhua perheelleen uudelleen näistä asioista, mutta perheenjäsenet alkoivat kovettua. He yrittivät ajaa hänestä ahdistusta pois käyttäytymällä häntä kohtaan tylysti ja töykeästi. Väliin he pilkkasivat, väliin

¹Vankila.

haukkuivat häntä, väliin he käyttäytyivät kuin hän olisi ollut pelkkää ilmaa.²

Tämän vuoksi mies alkoi pysyä huoneessaan, siellä hän säälien rukoili heidän puolestaan, ja hän valitti rukouksissaan myös omaa kurjuuttaan.

Mies halusi myös kuljeskella niityillä yksinään lueskellen ja rukoillen. Tähän tapaan hän vietti muutamia päiviä.

Erään kerran näin miehen kulkemassa niityllä, tapansa mukaan hän luki kirjaa. Mieleltään hän oli syvästi ahdistunut. Lukiessaan hän puhkesi huutamaan kuten ennenkin: – Mitä minun pitää tehdä, jotta pelastuisin? (Ap. t. 2:37)

Näin myös, että hän katseli eri teitä, kuin lähtemäisillään juoksuun, mutta kuitenkin hän jäi paikoilleen. Näytti siltä, ettei hän osannut valita, mille tielle lähtisi. Silloin näin miehen nimeltä Evankelista saapuvan hänen luokseen. Evankelista kysyi: – Miksi huudat?

Mies vastasi: – Sir, olen tajunnut kädessäni olevasta kirjasta, että minut on tuomittu kuolemaan, ja sen jälkeen minun on määrä tulla oikeuteen. En halua kuolla enkä pysty tulemaan oikeuteen tuomiolle. (Hepr. 9:27; Job 16:21; Hes. 22:14)

Evankelista kysyi: – Miksi et halua kuolla, vaikka tässä elämässä on niin paljon pahaa?

Mies vastasi: – Siksi, koska pelkään, että tämä selässäni oleva taakka saa minut putoamaan hautaakin syvemmälle, pelkään suistuvani polttohaudan nieluun. (Jes. 30:33) Ja Sir, koska en ole valmis menemään vankilaan, vielä vähemmän olen valmis menemään oikeuteen tuomittavaksi ja sen jälkeen teloitettavaksi. Näiden asioiden ajatteleva saa minut huutamaan itkien.

Sitten Evankelista sanoi: – Jos tilasi on tuo, miksi olet vielä siinä?

Hän vastasi: – Koska en tiedä, mihin menisin.

²Lihallista ja turmelevaa hoitoa sairaalle sielulle.

Kristityn vaellus, kuuluisa kirjaklassikko vuodelta 1678, kertoo kristityn matkasta taivaan kotiin. Vaelluksellaan hän kohtaa monenlaisia ihmisiä ja ilmiöitä. Niissä kuultavat Englannin 1600-luvun yhteiskunta aatteineen ja uskonnollisine piirteineen. Kristitty vaeltaja tutustuu myös omaan itseensä, sielunsa syviin syövereihin, jonne evankeliumin kirkas valo loistaa ristiltä ja taivaasta. Seikkailunmakuinen kirja ei jätä kylmäksi, sen moniulotteisuus avautuu joka lukukerralla lisää. Sopii niin nuorelle kuin vanhemmallekin väelle. Saakoon kirja opastaa sinutkin elämänmittaiselle pyhiinvaellukselle kohti ikuista autuutta.

BoD

9

789528

075431